

אגרות הר"ף

פרשת חוקת

ה' אגרות מרכיבי האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א ראב"ד מרוקו ובהם עצה לחיים, מעשי קדמונים, הדרכות ומנהגים, עצות מוסריים וניצוצי אורים, אור מישורים, ממעין תורה נובעים, ליישר הלככות ולטהר המעשים + חלק מהאגרות מתוך דברי האדמו"ר השבוע וחלקן מדברי התורה שנשלחו בתמוז תשע"א + שבוע פרשת חוקת, תמוז תשפ"א

אגרת א'

לא להרפות מהמושכות

(מתוך דברים שנשא האדמו"ר שליט"א, במהלך מסע החזיק שנערך בשבוע בקליפורניה – ובהתייחס לחובת האדם בימים אלו)

אמר לו העשיר אתה מסכן, יושב על הרצפה, בוא ואקח אתך על הסוס שלי לעיר. העשיר ירד מהסוס הרים את אותו עני פסח על הסוס, הורה לו העשיר לאחז במושכות והוא יוביל את הסוס עד לביתו של העני בעיר.

העני הורה רבות לעשיר, והנה כאשר הגיע העשיר לביתו של העני, הורה לעני שיירד מהסוס מכון שהגיע לביתו, אולם להפתעתו סרב העני לבקשת העשיר וטען שהסוס שיך לו.

העשיר התרעם וכעס באומרו: "הרי הסוס שלי רק עזרתי לך ונתתי לך לרכב עליו עד שתגיע לביתך" אך העני התעקש עד שהם נאלצו לגשת לבית דין שיפסק ביניהם, הדינים שאלו את העשיר מי יושב על הסוס ענה העשיר שהעני יושב על הסוס, הוסיפו ושאלו מי החזיק את המושכות ושוב ענה העשיר שהעני הוא זה שהחזיק את המושכות. לבסוף פסקו לטובת העני מכון שהאדם שמחזיק את המושכות הוא בעל הסוס למרות שהעני גנב את הסוס מהעשיר.

והנמשל פשוט, אדם צריך לדעת לעולם לא לשחרר את המושכות בשום ענין, וכפי שאמרנו בשם הנעם אלימלך כי: במקום שאין בו ראש

הזמן הוא זמן קשה עד מאוד, ובכדי לעבר את הזמנים הללו נצרכים כוחות נפש עצומים, ישנם זמנים שיש להיטות של השטן, זה קורה תמיד לפני שמגיעים דברים גדולים, ומשכך הרי בזמן הזה צריך כל אדם להתחזק ולהזהר, וחשוב לקרב רחוקים ולזכות את הרבים שמעלתו היא גבוהה בשמים.

יש לנו מחשבות לא פשוטות על הזמן, ואנשים כמוכם שמזכים את הרבים במסירות נפש באהבת ד' ובדביקות זוהי זכות עצומה ביותר, אתם הולכים לחזית הקרב, ארץ ישראל היום היא חזית הקרב הקב"ה יתן לכם כל הטוב שבעולם

איננו נרגשים ונסערים, רגועים מכון שהקב"ה יודע מה שעושה בעולמו אל לאדם להתרגש מכלום, "עניה סערה לא נחמה". אין צורך להתרגש הקב"ה מנהג את עולמו בחכמה ובתבונה, עצה טובה היא לא להכנס לזה או להיות חלק מזה, ואין לנו אלא להשען על אבינו בשמים, ובכוח התפלה...

הבן איש חי מספר: היה איזה אדם עשיר גדול שהיה רוכב על הסוס שלו מחוץ לעיר ולפתע ראה אדם עני פסח, ללא רגלים זרוק על הקרקע אוסף צדקה.

שמחזיק את המושכות דבר נחרב, דבר שאינו מתקן מהתחלתו ועד סופו סופו להחרב.

הס"מ בא ונהיה ראש בכל מקום צריך שמשוהו אחד יהיה הראש המנהיג, ברגע שאין אדם

ארת ב'

לכּבֵּל צֶעֶר וְיִסוּרִים

נאמר: "את אשר יאהב ה' יוכיח"

כמו שמצאנו ברבי אלעזר בנו של רבי שמעון בר יוחאי, שבכל זמן, אשר היה פנוי היה קורא ליסורים והיה אומר: יסורים חביבים בואו וכשהיה מגיע זמן למוד התפלה היה מתפלל לקב"ה והיה אומר יסורים חביבים לכו!

זה המודל אשר צריך האדם לשים מול עיניו. כל בעיה שמונעת ממנו ישוב הדעת ומונעת ממנו לקבץ עתים לתורה, להתפלל בכונה, לקיים מצוות אלו יסורים לא טובים וכאשר, אדם עובר זמנים מרכבים ובכל זאת מתחזק ומתעלה, אלו יסורים של אהבה אשר מרוממים אותו מרימים אותו ומביאים אותו להשגות גבוהות ולמקומות גדולים ביותר.

צריך לדעת שכל אדם יש לו את כוחו הרוחני, את נשמתו וכמו שפרצופיהם שונים, כך נשמותיהם וכוחם הרוחני של כל אחד ואחד שונה. כך אפשר, ששני אנשים עומדים להתפלל: שניהם יתפללו 5 דקות, אך אחד, תפלתו הבקיעה רקיעים, ואצל

צריך האדם לדעת, כל דבר לא נוח, אשר קורה לו, אלו יסורים מן השמים וחז"ל אומרים: אפלו חשב שכספו נמצא בכיס אחד והושיט את ידו ובסוף, כספו נמצא בכיס השני, אלו גם יסורים. כל דבר לא נוח, אשר עובר על האדם, יידע כי אלו יסורים מהקב"ה.

אך צריך לחלק את היסורים לשניים: יש יסורים מאהבה, שמזככים וממזקקים ומרוממים את האדם. ומביאים את האדם לרוממות הנפש. ויש יסורים, שהם ענשים לאדם, על עוונות ודברים רעים אשר עשה.

יקשה האדם, איך ידע מהם יסורים של אהבה, אשר מרוממים אותו ומה הם יסורים אשר ענשים הם?

ותרצו חז"ל: יסורים, אשר גורמים לאדם, בטול תורה ומונעים ממנו לקיים מצוות מצער ומטרדות, מדאגות מפחדים, אלו יסורים של ענשים ויסורים, אך אלו אשר לא מונעים ממנו תורה ומצוות ומעשים טובים אלו יסורים של אהבה שעליהם

משתוקק להתעלות?

074-70-47-101

השני היתה זו עוד תפלה.

כח הנפש הוא כח גדול ביותר, נפש יהודי שרשה מתחת כסא הכבוד ומתי שאדם יודע איך להביא את נשמתו למקום הנכון והאמתי, הוא מרים את נפשו למעלות גבוהות וגדולות ביותר ונהיה לו קשר גבוה ויש כח גדול לתפלתו ולכן כל יסורים של אהבה אשר באים לאדם, ישמח בהם.

ויכון בדעתו בכל בעיה אשר באה אליו, שמתפלל ויבקש מהקב"ה שבכח צרה ובעיה זו, תזדכך נפשו ותתנקה מכל החטאים והפשעים והדברים הלא הגונים אשר עשה, וכך, מקבל עליו את הדין בשמחה וממתק עליו את הדינים, כי אם לא יחשב כך, הרי שגם סובל האדם וגם הסבל לא מביא אותו לשלמות אשר היה צריך להגיע.

להורג, כלם נתן את נפשנו בשמחה ונהיה קרבן שלם ולא קרבן חסר. עמד הרב ותלמידיו ורקדו ושרו, הגרמנים ימח שמם, שלא יכלו לראות זאת, ואף לא יכלו לחכות לבקר, עמדו והרגו אותם באותו הרגע.

כל נסיון אשר בא לאדם, יקבל אותו בשמחה, ויכון שיהיה לכפרת עוונות, ולנחת רוח לפני הקב"ה. וצריך האדם, להזהר זהירות גדולה ביותר ולדע, שכאשר חוטא חטאים, בורא מלאך רע, אשר המלאך הזה, עומד ונכנס באדם מסים ופתאום, קם אדם על חברו ואין האדם מבין מדוע עומד ומצערו כך.

וצריך לדע, שהאדם ההוא רק שליח ומה שמצער זה העוון אשר עשה וברא את הדבר הרע, והוא במעשיו האשם הגדול בכל הצרות שלו, ובכדי לזכר ולהסיר הרע ממנו והצרה והבעיה, ישב ויעשה חשבון נפש, מה העוון אשר חטא ופשע ונראה דומה לצרה ולבעיה אשר נתקל בה, ויעמד ויתקן את מעשהו זה בכל כוחו ויראה שהצער והיגון אשר קם עליו ברגע עובר ובטל ממנו.

יהי רצון שהקב"ה יקים בנו ויבטחו בקד יודעי שמך כי לא עזבת דרשירך ה'.

וידוע המעשה על מאחד מגדולי עם ישראל, אשר בזמן השואה האיומה, היה באמריקה ותלמידיו נתפסו למחנה הארור, אושוויץ. והרב שמע על זה ועשה כל דרך אפשרית לחזור לארצו, אמרו לו כל קרוביו אם יחזר מיד יוצא להורג והפצירו בו להשאר באמריקה, אמר לאוהביו: חס ושלום תלמידי נמצאים לבד, חייב אני להיות אתם תמיד בטוב וברע וסכן נפשו וחזר לאירופה, איך שהגיע אחרי ימים נתפס והעבירוהו למחנה, יחד עם תלמידיו. באחד הימים כאשר הבינו שיום המחר מיעדים הם להוצאה להורג בתאי הגזים, ישבו כמה מן התלמידים מדכדכים, הרב ישב והסביר להם שמי שעושה מצוה, צדקה, או מביא קרבן ולבו לא שלם גם נתן את אשר נתן וגם הפסיד שמעלתו אינו שלמה. אמר להם: מחר מוצאים

אגרת ג'

להכניע את היצר!

אשר באים לפני האדם:

ישנו יצר הרע הרגיל אשר אורב ונצב בכל צעד ושעל. והוא יצר, אשר פחות או יותר עם כוחות חזקים ועם יסודות התורה, אשר חייב שיהיו באדם, כמו שמוכא בגמרא ובמסכת קדושין: "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין". זהו היצר הרגיל, השכיח, המצוי, אשר עם כוחות מתגברים של

אנו חיים בעולם, אשר הנסיונות והיצר, גוברים, מיום ליום ובכל צעד ושעל, אשר פונה האדם, הוא מוצא את יצרו, אורב לו וכבר אמרו חז"ל: "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" והזמנים מתקשים מרגע לרגע.

ננסה לבאר, על פי יסודות רבותינן את שני סוגי הנסיונות, אשר מתנסה האדם ושתתי צורות היצר,

בעל הנס, עם שנויים קטנים; שהיו עוברים ליד מקום של עוברי עברה, ליד ים וליד מקום מצל ובא השטן לפני הקב"ה ובקש להחטיאם. ירד השטן, בדמות של אישה שלא היה כיפיה, והיה נסיון חמור וקשה, לרבי מאיר ורבי עקיבא, כל אחד בנפרד ונצלו בזכות בת קול שיצאה מן השמים ואמרה, הזהרו ברבי עקיבא ובתורתו. וכן הזהרו ברבי מאיר ובתורתו וכן, רואים שישנם נסיונות, אשר מעל הטבע והם קשים מכל.

מצוות, אמונה וכו', אפשר להתגבר על סוג היצר הזה.

אך יש עוד סוג של יצר, שהוא הקשה והמסכן, והוא יצר של מלאך ממש אשר בא להחטיא את האדם מעטים הם בני עליה אשר נצחו את היצר הבא בצורה הזו ומי שזכה לנצח את היצר הזה, עלה והגיע למעלות הגבוהות והנשגבות בעם ישראל.

כפי שמצאנו באותו תנא, רבי מתיא בן חרש, אשר עלה השטן לפני הקב"ה ושאלו: מתיא בן חרש, מהו בפניך? אמר הקב"ה: צדיק. אמר השטן להקב"ה: תנני רשות וארד ואנסהו; ירד השטן בדמות של אישה, אשר לא היה כיפיה מבריאת העולם ונכנסה אליו לבית המדרש. סובב את ראשו לצד אחד, באה לצד ההוא, סובב את ראשו, לצד השני ושוב באה ועמדה כנגדו. ראה רבי מתיא שזהו נסיון קשה, בקש מתלמידיו, שני מסמרים ותלש את עיניו; הזדעזע השטן והזדעזעו השמים, שלח הקב"ה, את רפאל המלאך, לרפא את עיניו של רבי מתיא, אך רבי מתיא לא הסכים, אמר: מוטב העורון ולא להסתכל שוב בנסיונות קשים. עד אשר הבטח לו שלא יתנסה שוב, הסכים, שיתרפא מאור עיניו.

וננסה לבאר, הנה דוד המלך אשר בתהלים אומר: "ולבי חלל בקרבי" פרוש "ולבי חלל בקרבי" - הכנעתי את יצרי, אין בלבי יצר הרע; מצד שני, ידועה הגמרא על מעשה של אשתו של אוריה החתי, בת שבע אשר דוד היה בחדרו ובבית ממול, כל אותו מעשה.

אם כך, איך יובנו דברי דוד המעיד על עצמו שלבו חלל בקרבו, שאין בו יותר יצר הרע, אלא, על פי דברינו: דוד, הכניע את היצר הרגיל, אשר עולה ובא מהאנשים ומחכה במשעולי ונפתולי החיים, זה יצר מכנע בלבו ועליו מעיד דוד "ולבי חלל בקרבי".

זהו נסיון של היצר, בכוחות עצומים, אשר יורד ונלחם עם האדם! וכן: מצאנו בגמרא בקדושין, במעשיות דומים על רבי עקיבא ועל רבי מאיר

במעשה דוד, באשת אוריה החתי, כבר אמרו חז"ל: דוד הסתכל מהחלון וראה את השטן, בדמות צפור, זרק דוד חץ להרג את השטן בדמות צפור

יש קונה עולמו בשיחה אחת

פתוח בטלפונים כשרים **074-70-47-101**

ואז, מעשה שטן הצליח, במקום להרג את השטן, נשבר החלון והשטן, בצורה הקשה ביותר, עמד ונלחם בדוד. ובזה יובן דוד המלך כדבריו "ולבי חלל בקרבי" לבו היה חלל מיצר הרע, אך מן היצר המסכן הזה והקשה, אין בטחון לשום אדם. אשרי ילוד אשה, אשר עמד והתמודד עם היצר, מן הסוג השני, כיוסף הצדיק עם אשת פוטיפר וכפלתו בן ליש, עם מיכל בת שאול.

הקדש ובשמים יש הרבה שערים, שערי ברכה, שערי הצלחה, שערי זריזות ולכל שער, יש מפתח הפותח את השער הזה, אך, יש מפתח אחד, שפותח את כל השערים וזה מפתח של שמירת הברית ומי ששומר את ברית הקדש, כל השערים בידו, לפתח ולעשות בהם כבשלו.

לכן, נחזק עצמנו ונדע את אשר מובא בספרי הקבלה, כאשר היצר הרע, גובר על האדם לחטא בעיניו ובאותה שעה, עוצם את עיניו ולא חוטא באותם רגעים, שעת רחמים ורצון אצלו בשמים וחזקה כל אשר יבקש יענו לו. ובודאי בימים אלה, אשר צרה ויגון נמצא, נקדש עינינו משעות נסיון "ובשם ה' אקרא" להגאל ולהושע.

בע"ה, הקב"ה, יחזק ויושיע ויתן, לכל עם ישראל, שפע בפרנסה וימלא משאלות ליבם של כלם לטובה ולברכה.

הנה ידע האדם, שסוד כל הצלחה בחיים, טמון במדת הקדשה, היא מדת היסוד. וכאשר שומר ומקפיד האדם על היסוד; אם היסוד חזק, הבגין חזק, כל אדם שנברא לעולם, נכתב עליו, שפע, פרנסה, שמחה ובמעשיו הנלוזים, מקלקל ומחריב וממית אסון, על עצמו ועל כל קרוביו.

ונכנסים אנו, לימי הקיץ, אשר היצר קשה ואורב בכל פנה וכל הנפילות וההרס בחיי אדם, החלו בזמנים אלו, כאשר האדם נפל שבי בידי יצרו הרע.

מי שקדוש ושומר מידה זו כוחו בכל ענין. כך מספר, על אחד מן הקדושים והצדיקים כשנפטר מן העולם, מצאו את צואתו ושם היה כתוב, שמבקש שיכתבו על קברו "הרב הנודע בשערים" וכששאלו מדוע? אחד מגדולי וצדיקי הדור פרש ואמר: צדיק זה, שמר מאוד על ברית

אגרת ד'

מסירות נפש

מעלתם; אם מעלתם רמה הדבור יספיק להוציא את המים מן הסלע. וזה מורה, על מעלה גדולה והשגת נפש עצומה של בני ישראל, שבדבור בלבד יוצא המים. אך אם, באותה שעה מעלתם אינה גבוהה, דבור לא יספיק. ואז, יצטרך משה להכות את הסלע, שזה בבחינת קטנות.

הגיע משה עם בני ישראל למקום המיעד. ומשה רבנו, פחד מלביש את בני ישראל, אם ידבר אל הסלע ולא יצא מים, משום שמעלתם פחותה, יהיה בזה בזיון גמור וגדול לבני ישראל, אך גם יהיו ליצני הדור אשר לא יפרשו את הדבר בצורה נכונה ויאמרו: הנה עצת ה' חס ושלום לא קמה. לכן, משה, לקח על עצמו חרון אף, כעס משמים. והכה את הסלע ולא דבר ובגלל מעשה זה נמנע

פרשת השבוע, "פרשת חקת". ובפרשה זו מובא עמק גדלותו של משה רבנו, אשר היה מוכן להקריב את נפשו ואת הדברים היקרים והחשובים לו ביותר, למען כלל עם ישראל.

והנה, הקב"ה מצוה את משה "קח את-המטה, והקהל את-העדה אתה ואהרן אחיך, ודברתם אל-הסלע ורבו הקשיות: אם הקב"ה מצוהו לדבר אל הסלע, מדוע מבקש ממנו לקח עמו את המטה? ואפשר לפרש ולומר: גם הנעשה לאדם, נעשה עפ"י גדלת האדם, אדם גדול - גם גדול, אדם קטן - גם קטן

כך במקרה זה, משה רבנו הולך להוציא מים לבני ישראל מן הסלע, כשיגיעו אל הסלע תבחן

למסר את נפשו למען כלל עם ישראל ומשה רבנו, בהנהגתו, השריש מדה זו, בכל מנהיגי עם ישראל משה שפיר קאמרת.

והנה, כשנתעמק ונתבונן, בענין מי מריבה, וההבדל, בין גס בארה של מרים, לבין גס המים שהוציא משה, אפשר לבאר ולומר: הגס של משה גדול היה ולכן, דוקא על מי משה בני ישראל שרו שיר "אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה" ולא מצאנו שירה על בארה של מרים, משום שבגס של משה, גס גדול הוא

ונקשה, איך גדול הוא? נבאר ונאמר, בכל דבר, יש 4 יסודות ואחד מארבעת היסודות, הוא מים; באבן יש טפת מים, בעץ יש טפת מים, בברזל יש טפת מים, בכל דומם, יש טפת מים ומרים התפללה ובזכותה, התרבתה הטפה הזאת ונהיה שפע גדול ומים, להשקות את כל עם ישראל. אך הגס היה מהטפה הקימת, שהתרבתה ומשה רבנו, אצלו הגס היה, גדול ביותר, לא מהטפה התרבו המים, אלא, יצר יש מאין והברכה והשפע של המים אצל משה נוצר מכלום. וזה עמק הפסוק: "ההפכי הצור אגם מים" זה בארה של מרים, שמטיפה נהיה אגם. חלמיש, זהו גסו של משה, למעין הנובע עם מים.

הקב"ה, בע"ה, יזכנו להתקרב לבוראנו למסר את נפשנו על יחוד קדשת שמו. יהי רצון שתחול הברכה בכל מעשה ידינו!

ממנו, הדבר אשר היה משוש חייו, לזכות להכנס לארץ ישראל לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו. וכל זה, מאהבת ישראל הגדולה אשר היתה למשה. וזה דרך הצדיקים בכל דור ודור - למסר את חייהם למען כלל עם ישראל, כמה קדושים מסרו את נפשם על 'קדוש ה'

ידוע המעשה, בצדיק גדול, אשר היה מראשית משפחתנו הקדשה, רבי דוד אבנחצירא, ה' יקום דמו, אשר באו ערבים, לעירו ובקשו לעשות שפטים בכל יושבי העיר; כל הגברים והנערים ברחו מחוץ לעיר, ורבי דוד הי"ד, עמד והחביא את כל התינוקות ועמד כמגן וצנה עליהם, עד שהערבים הפורעים והבוזזים עמדו ופרעו ובזזו כל חלקה טובה וכל מי שנקרה בדרךם, שפכו את דמו

לקראת סוף חרבנם, עמדו ואמרו, אם יתנו לנו את מנהיג וראש הקהלה היהודית, נניח אתכם, עמד רבי דוד, הי"ד ואמר: אני אמסור את חיי למען תעצר המגפה הזו. הלך ומסר את עצמו בידי הרוצחים, ימח שמו, קשרו את גופו במכונת המלחמה וירו בפצצה וכל גופו התפרק לחתיכות. חרדה ואימה אחזתם והניחו את כל כלי נשקם וברחו על נפשם

זוהי מעלתם של גדולי ומנהיגי עם ישראל, שטובתם העצמית לא עמדה להם, כנגד כלל עם ישראל ובכל עת ובכל רגע, היו מוכנים ומזמנים,

הקשר שלך
עם הצדיק
074-70-47-101

רִקְבַּ עֲצֻמוֹת – קְנָאָה!

אִמְרו חז"ל: הַקְנָאָה הַתְּאוּוֹה וְהַכְבוֹד מוֹצִיאִים אֶת אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם

וְאוּלַי, חֲשַׁבְנוּ בְּנַפְשֵׁנוּ, צָרִיךְ כָּל אָדָם, לְחַזֵּק בְּנַפְשׁוֹ, אֶת דְּבָרֵי חז"ל: "רִקְבַּ עֲצֻמוֹת קְנָאָה" קְנָאָה, הִיא הַגּוֹרֵמַת לְרִקְבַּ עֲצֻמוֹת הָאָדָם וְהִיא הַחֲלִי הַקָּשָׁה בְּיוֹתֵר, מִכָּל הַמַּחֲלוֹת, אֲשֶׁר יִכּוֹל לְחַלּוֹת בָּהֶם הָאָדָם

וּנְבָאָר הַדְּבָרִים, עַפ"י יְסוּדוֹת וּמֵאֲמָרֵי חז"ל: הַגְּמָרָא בְּמַסְכַּת בָּבָא מְצִיאָה מְסַפֶּרֶת: רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, חֲפֵשׁ עֲבוּדָה וּמִצָּא מְלֹאכָה לְהִיּוֹת מְשׁוּטְרֵי בֵּית הַמְּלוּכָה אֲשֶׁר מְלֹאכְתָם לַעֲמֹד עַל כָּל הַפְּשָׁעִים הַנֶּעֱשִׂים בְּמַמְלָכָה. וְכָךְ, הִחֵל רַבִּי אֶלְעָזָר לִפְעוֹל. בְּאַחַד הַיָּמִים, פּוֹגֵשׁ אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר אָדָם וְצוֹעֵק לְעֵבְרוֹ: אַתָּה חֲמִץ בֵּין י"ן; אַתָּה, רַבִּי אֶלְעָזָר ח"ו חֲמִץ, אַבִּיךָ, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, הוּא י"ן. הַקְפִּיד עָלָיו רַבִּי אֶלְעָזָר, תִּפְסוּ וּמְסָרוּ לְמַלְךָ וְהוֹצִיא אוֹתוֹ לְהוֹרֵג בְּתַלְיָה

אַחֲרֵי זְמַן, הִצְטַעַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אוּלַי גָּרַם עוֹל לְאָדָם. הֵלֵךְ וְחָקַר וְדָרַשׁ אַחֲרָיו וּמִצָּא, שְׂאוֹתוֹ מוֹצֵא לְהוֹרֵג, בְּעַל נַעֲרָה מְאֻרְסָה בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים. עָמַד רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר: "שִׁישׁוֹ בְּנֵי מַעֵי שִׁישׁוֹ" אִם סִפְקוֹת שְׁלָכְם כֶּךָ, וּנְדָאֵי שְׁלָכְם קַל וְחֹמֶר לְאַחַר זְמַן, מְסַפֶּרֶת הַגְּמָרָא, הֵלֵךְ רַבִּי אֶלְעָזָר, חֲתָךְ חֲתִיכָה מִבְּטֵנוּ וְהִנִּיחָה בְּשִׁמְשׁ, בְּמִשְׁךְ חֲדָשִׁים, כָּל חֲדָשׁ תִּמּוֹז וְכָל חֲדָשׁ אָב - זֶה מַעֲשֵׂה אֶחָד, הַמוֹבָא בְּגִמְרָא

עוֹד מַעֲשֵׂה, הַמוֹבָא בְּגִמְרָא: כְּשֶׁרַבִּי אֶלְעָזָר, עָמַד לְהַפְטֹר מִן הָעוֹלָם, צוּה אֶת אֲשֶׁתוֹ: לְכַשִּׁיפְטֹר לֹא תִגְלָה לְשׁוֹם אָדָם שְׂאִינְנוּ בֵּין הַחַיִּים יוֹתֵר. נִפְטֹר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲשֶׁתוֹ הֶעֱלֵתָה אֶת גּוֹפּוֹ לְעַלְיַת הַגַּג וְכָךְ, בְּמִשְׁךְ לְמַעֲלָה עֲשָׂרִים שָׁנִים לֹא קִבְּרוּ אוֹתוֹ, אִף אֶחָד לֹא יָדַע עַל מוֹתוֹ. בְּאַחַד הַיָּמִים רָאֵתָה תּוֹלַעַת בְּאַזְנוֹ, הִצְטַעַרָה צַעַר גָּדוֹל, בְּלִילָה חֲלָמָה אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲשֶׁר אָמַר לָהּ: לֹא תִצְטַעְרִי, פֶּעַם אַחַת שְׁמַעְתִּי לְשׁוֹן הָרַע, עַל תְּלִמִּיד חֲכָם וּבִזְוָה, בָּא עֲגָשִׁי.

אַחֲרֵי זְמַן, אֲשֶׁת רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲשֶׁר יַחְסִיָּה לֹא הָיוּ תַקִּינִים עִם אַחַת הַשְּׂכֵנּוֹת, הַתּוֹכַחָה עִמָּה וְעָמְדָה הַשְּׂכֵנָה וְצַעֲקָה וְגִדְפָה: בַּעֲלָךְ מַת וְאַפְלוּ לִוְיָה לֹא עֲשִׂית!

כִּיּוֹן שִׁיַּצָּא הַדְּבָר, עוֹף הַשָּׁמַיִם הוֹלִיךְ אֶת הַכֵּל, נוֹדַע הַדְּבָר לְחַכְמִים, אֲשֶׁר שְׂאֵלוּ וְדָרְשׁוּ, הִיכָן רַבִּי אֶלְעָזָר וְאִזּוּ הַבִּינוּ, שְׂרַבִּי אֶלְעָזָר, יוֹתֵר מֵעֲשָׂרִים וְכַמָּה שָׁנִים, לֹא נִרְאָה; בָּאוּ לְאִשְׁתּוֹ וְהַבִּינוּ שֶׁלֹּא בֵּין הַחַיִּים הוּא וְקִבְרוּהוּ, בְּלוּיָה גְדוֹלָה, בְּכָבוֹד הִרְאוּ לוֹ בְּמַעֲרַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי

צָרִיךְ לְהַקְשׁוֹת עַל שְׁנֵי הַמַּעֲשִׂים הַמוֹבָאִים עַל רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי

א. מְדוּעַ חֲתָךְ חֲתִיכַת מִבְּשָׂרוֹ וְשִׁמְשׁ בְּשִׁמְשׁ, בְּחֲדָשִׁים תִּמּוֹז וְאָב, שְׁהֵם הַחֲדָשִׁים הַחֲמִים בְּשָׁנָה, בְּעַלְיַת הַגַּג?

ב. וְעוֹד, הֲלָכָה פְּסוּקָה הִיא, כָּל אָדָם בֶּן יִשְׂרָאֵל, שְׁנַפְטֹר מִן הָעוֹלָם, צָרִיךְ לְקַבְּרוֹ בְּקִבְרוֹ יִשְׂרָאֵל, מְדוּעַ רַבִּי אֶלְעָזָר בִּקֵּשׁ שֶׁלֹּא יִקְבְּרוּ אוֹתוֹ?

אֲלֹא, עַל פִּי דְבָרֵינוּ יוֹבֵן: הַקְנָאָה, הַשְּׁנָאָה וְהַתְּאוּוֹה, מוֹצִיאִים אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם וְעוֹד "רִקְבַּ עֲצֻמוֹת קְנָאָה" - מִי שִׁישׁ בּוֹ קְנָאָה, עֲצֻמוֹתָיו מְרַקִּיבִים, וּמִזֶּה פָּחַד רַבִּי אֶלְעָזָר, שְׂמָא, הִרְג אֶת אוֹתוֹ אָדָם עַל זֶה שֶׁקָּרָא לוֹ "חֲמִץ בֵּין י"ן" וְאִזּוּ, קָנָא אֶת קְנָאָתוֹ וְעֲצֻמוֹתָיו וּבְשָׂרוֹ, צָרִיכִים לְהַרְקִיב, מִשׁוֹם "שְׂרַקְבַּ עֲצֻמוֹת קְנָאָה"

לְכָן בִּקֵּשׁ, לְשִׁים בְּשָׂר מִבְּשָׂרוֹ, בְּחֲדָשׁ תִּמּוֹז וְאָב, שְׂאֵלָה הַחֲדָשִׁים הַחֲמִים בְּשָׁנָה, לְמַבְחָן; אִם יִרְקִיבוּ, סִימָן שִׁישׁ בּוֹ קְנָאָה, אִם לֹא יִרְקִיבוּ, מַעֲשִׂיו טְהוּרִים בְּלִי קְנָאָה. וְכָךְ, לִפְנֵי מוֹתוֹ, כָּל מִי שְׂמַכִּיר אֶת מַסְכַּת חִיּוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר, הִיָּה יִכּוֹל לְחַמְּה וּלְשִׂאוֹל אוּלַי בְּמַקּוֹם פְּלוּנִי, הִיָּה קְנָאָה שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹ הַקְפָּדָה. לְכָן, לְהוֹרִיד לְזוֹת שְׂפָתַיִם, שְׂכָל מַעֲשִׂיו הָיוּ בְּלִי קְנָאָה, בִּקֵּשׁ לְהַשְׂאִיר אֶת גּוֹפּוֹ בְּלִי לְקַבְּרָה, לְמַעַן יִרְאוּ שְׂכָל מַעֲשִׂיו, הָיוּ "דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל, דֶּרֶךְ הַגּוֹנֵה לְשֵׁם שָׁמַיִם וְאִין אֲצִלוּ דִּין שֶׁל "רִקְבַּ עֲצֻמוֹת קְנָאָה הַקְב"ה, יִטְהַר אֶת לְבָנוּ מִן חֲלֵי הַקְנָאָה וְיִרְפָּא, אֶת כָּל חֲלֵי הַקְנָאָה, בְּרַפּוּאת הַנַּפְשׁ, רַפּוּאת הַגּוּף וְנִזְכָּה לְגַאֲלָה שְׁלֵמָה בְּמַהֲרָה בִּימֵינוּ, אָמֵן

**קול
הרב!**

**שיעורי האדמו"ר
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א**

**בשעה טובה ומוצלחת נפתח קו טלפון להאזנה
לשיעורי מורינו הרב שליט"א מכל מקום ובכל זמן**

- שיעורים
- שידורים חיים
- קטעי חיזוק קצרים
- שו"ת בעניינים שונים
- שאלות ותשובות בענייני דיומא
- מוקדי חלוקת ספר דברים

074-70-47-101

פתוח בקוים הכשרים
שמעו ותחי נפשכם